

عنوان مقاله:

مبانی قرآنی «حسن معاشرت» در سیره اهل بیت (ع)

محل انتشار:

دوفصلنامه اندیشه های قرآنی، دوره 9، شماره 17 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

مصطفی احمدی فر - عضو هیئت علمی جامعه المصطفی العالمیه خراسان

سید مرتضی علوی - کارشناسی ارشد علوم قرآن و حدیث جامعه المصطفی العالمیه خراسان

خلاصه مقاله:

حسن معاشرت در اصل تنها جنبه اخلاقی دارد که در محدوده زندگی چه زندگی خانوادگی، فردی، اجتماعی و... رخ می دهد. هدف از حسن معاشرت همان اخلاق نیکو در زندگی اجتماعی است؛ به بیان دیگر خوش خلقی به معنای معاشرت نیکو و برخورد نیک با دیگران است. این صفت اوصاف بسیار با ارزشی است که باید در فرد و جامعه موردتوجه قرار بگیرد و یکی از بهترین عوامل پیشرفت برای فرد و جامعه می باشد که چنین رفتاری هم در قرآن و هم در سیره معصومین D به آن سفارش شده است. از نظر قرآن کریم اصل و اساس رفتار و تعامل در خانواده و میان زن و مرد معاشرت به معروف آمده است. معاشرت به معنای هم نشینی و نشست و برخاست با دیگران و اختلاط در زندگی با دیگران معنا شده است. حسن معاشرت نیز به معنای خوش رفتاری می باشد. از آنجا که انسان ها ناگزیر از برقراری ارتباط با یکدیگر هستند، باید متخلق به اخلاقی نیکو بوده تا بتوانند در روابط با دیگران خصوصا خانواده داشته باشد

کلمات کلیدی:

معاشرت، خویشاوندان، حسن، قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1742768>

